

KÖZGAZDÁSZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja

VIII. ÉVFOLYAM, 5. SZÁM.

Ára: 30 fillér

1966. MÁRCIUS 12.

Kérvények és utóvizsgaengedélyek

Rektor elvtárs a többszöri utóvizsgákról

A Közgazdász szerkesztősége azzal a kéréssel fordult hozzám, hogy vizsgáljam meg, milyen szempontok vezettek az ún. rektori utóvizsgaengedély kérelmek elbírálásánál, mi az oka annak, hogy jónéhány kérelmet „nem találtam teljesíthetőnek” — vagyis, hogy a vizsgaidőszak végén jómagam is — magyarázzam meg a bizonyítványomat.

Szívesen teszek eleget ennek a felkérésnek, mert olyan kérdésekről van szó, amelyekben kívánatos, hogy mindannyian, oktatók és hallgatók tisztán lássunk, egységes álláspontot foglaljunk el.

Nem lennék hű önmagamhoz, ha nem történeti visszapillantással kezdeném. Hosszú éveken keresztül úgyszólván automatikusan történt a rektorhoz benyújtott utóvizsgaengedély elbírálása; az csak a minisztérium által kibocsátott vizsgaszabályzat nem tartalmazott kifejezett tiltó rendelkezést, az engedélyt szinte minden esetben megadtuk. Még a múlt tanév végén, illetőleg ennek a tanévnek az elején is csak szóróváltóan fordult elő, hogy egy-egy kérelmet negatív módon intézzük el.

Ezt a gyakorlatot azonban nyilvánvalóan nem tarthatjuk fenn. Miért? Ez a gyakorlat — mint ahogy ez az Egyetemi Tanács nem egy ülésén is szóba került (legrésztesebben azon az ülésen, amelyet 1965 szeptemberében tartottunk és amelynek napirendjén éppen a múlt tanévi vizsgatapasztalatok értékelése állott) — mondom, ez a gyakorlat nem áll összhangban egyetemünknek az utóbbi évek folyamán egyre következetesebben megvalósuló törekvésével: a *minőségi színvonal emelésével*. Ezt a törekvést, ezt a követelményt olyannak kell tekintenünk, amely a felvételektől a diploma megszerzéséig végig kell hogy vonuljon az egyetemi élet — egyfelől az *oktató-nevelőmunka*, másfelől a *tanulmányi munka* — minden fázisán.

A fentebb említett „automatikus” gyakorlat nem áll összhangban a *felsőoktatási reform* célkitűzéseivel — a *felsőoktatási reform* végrehajtásával, amely a tanévben egyetemünk első két évfolyamára már teljes mértékben kiterjed, de számos elemében a III. és IV. évfolyamon is érezhető hatását; a fent említett gyakorlat nem áll összhangban a *gyakorlati közgazdasági munka követelményeivel*, amikor — hogy csupán erre az egy mozzanatra utaljak — a *gazdaságirányítási rendszer reformja* nagy erővel állítja előtérbe a *közgazdasági munka* korábbi lényegesen magasabb színvonalú, hatékonyabb, önállóbb, alkotó jellegű végzését.

Ezek az általános körülmények tették szükségessé, hogy a jelen tanév első félévének lezárultával, a mostani vizsgaidőszakban bizonyos kezdő lépéseket tegyünk a rektori utóvizsgaengedély kérelmek elbírálásának megszigorítására; pontosabban: nem automatikusan pozitív irányú, hanem a kérdések érdemét valamelyest megközelítő megítélésére. Hangsúlyoznom kell: *kezdő lépésekről* van szó, ami egyrészt azt jelenti, hogy józan mértsékllettel igyekeztünk eljárni, csak olyan mércét alkalmaztunk, amely reálisnak tekinthető és nem „szigorítottunk” ugrásszerű mértékben; másrészt azt jelenti, hogy ezeket a mostani lépéseket a világosan látott és helyesnek tartott úton a következő félévben és félévekben további lépések fogják követni.

Mik voltak már most főbb szempontjaink?

Csak röviden utalok rá: voltak olyanok, akik tanulmányaik során immár *másodízben* fordultak rektori utó-

vizsga-engedélyért. Ezeket az eseteket voltaképpen felesleges említenem, hiszen a vizsgaszabályzat kifejezetten kimondja, hogy egyetemi hallgató tanulmányai során csak egy ízben lehet rektori utóvizsga-engedélyben részesíteni.

Akadnak olyan utóvizsgaengedélyek — itt főleg II. és III. évesekről beszélünk, akikről — ha rátekintünk indexükre — kiderült, hogy az eddigi félévek során „begyűjtött” jegyeiknek *egyharmada vagy még nagyobb százaléka elégtelen volt*. S az elégtelen minősítés nem szorított csak matematikára vagy matematikai jellegű tárgyra, hanem kiterjedt a politikai gazdaságtanra, illetőleg más közgazdaságtudományi, társadalomtudományi tárgyra is. Ilyen esetekben az volt a véleményünk, hogy az egyetemnek is, a hallgatónak is érdeke (és ez az érdekek egybeesés teljesen természetes), hogy a kérelmet ne fogadjuk el.

De ne kerüljük meg azokat az eseteket sem, ahol az elégtelen jegyek csak *matematikára, illetőleg matematikai jellegű tárgyra* koncentráltak. Ha I. éves hallgatóról volt szó, aki csak matematikából bukott és a többi tárgyból többé-kevésbé kielégítő eredményt ért el, akkor általában megadtuk a harmadik utóvizsga-engedélyt, különösen ha az illető hallgató előképzettsége hiányos volt, technikumban végzett stb. — Felsőbb éves hallgatóknál azonban már nem tudtuk ezt az elvet általánosságban követni. Egyrészt azért nem, mert az ilyen matematikai jellegű tárgyból bukottak többségükben más tárgyakból sem értek el kielégítő eredményt; másrészt azért, mert — hiába, értsük meg — a *közgazdasági felsőfokú szak-képzettséghez hozzátartozik a matematika*; a közgazdasági munka követelményei korunkban megkívánják, hogy a matematikát, a matematikai módszerek alkalmazását *bizonyos fokon* minden közgazdász elsajátítsa. Ilyen esetekben tehát már többször fordult elő, hogy a harmadszori utóvizsgát nem engedélyeztük, ami a hallgatónak évis-mítésre való utasítást jelent. Az évis-mítés kapcsán módja van súlyos hiányosságait kiküszöbölni, felzárkózni — amennyiben komolyan veszi az egyetemi munkát és valóban *hivatásának tekinti a közgazdász pályát*.

Egy pár szót az *évis-mítés*ről ebben a vonatkozásban. Nem egy olyan esettel találkozunk, amikor rektori utóvizsga-engedélyért folyamodtak egyszer már évet ismételt hallgatók. Vagyis noha az ismétlés során csak kevesebb tárgyból kellett vizsgára készülniük, e kevesebb tárgyból I. gyenge eredményt értek el, sőt az egyik tárggyal egyáltalán nem tudtak megbirkózni. Ezekkel a kérvényekkel különös gondot, a kérelmező helyzetét tüzetesen szemügyre véve foglalkoztunk és azt kellett megállapítanunk, hogy az ilyen hallgatók többségükben *nem alkalmasak* arra, hogy a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem-

ről kibocsátandó okleveles közgazdásszá váljanak. Voltak köztük felelőtlen, hanyag, nemtörődöm elemek, de voltak köztük rendes, becsületes diákok is, akik más munkaterületen, más helyen nyilván *derekanan fognak helytállni*. Az utóbbiak éppen akkor nyelik vissza lelki egyensúlyukat, éppen akkor billennek helyre idegileg-fizikailag, ha levonják az eddigi konzekvenciáit.

És ez már át is vezetett az *egészségügyi kérdésekhez*, nem utolsósorban a kérelmek többségéhez csatolt orvosi bizonyítványok kérdéséhez. En nem beszéltek most e bizonyítványok értékéről; abból a feltetelezésből indulok ki, hogy az orvosi bizonyítványok tartalma való helyzetet tükröz. Nos, ilyen esetekben, ha az orvosi igazolás szerint a hallgató a vizsgaidőszakban akut módon megbetegedett (pl. vakbél-műtéten esett át vagy hasonlót), a vizsgaengedélyt minden további nélkül megadtuk. Nagy gondot okoztak nekünk viszont az orvosi bi-

zonyítványokban felhozott más típusú betegségek, idegkimerültség, ideggyengeség vagy krónikus betegségek (pl. szívba) jelentkezése). Itt évkivételként, évhalasztást vagy évis-mítéselt láttunk célszerűbbnek, semmint pár napon belüli újabb nekirugaszkodást — éppen abból a célból, hogy lehetőséget nyújtsunk a hallgatónak arra, hogy testileg, idegileg megerősödjék és szellemi javakban felzárkózzék. Tudatában vagyunk persze annak, hogy egyetemi ifjúságunk egészségi állapota nem olyan riasztó, ahogy ezt a vizsgakérelmek alapján elhamarkodott általánosítással esetleg valaki pesszimizmusba esve megállapíthatná; kétségtelen azonban az is, hogy az egyetemi munka megfelelő egészségi állapotot, megfelelő fizikai „erőnlétet” is megkíván. Ezért nagyon helyesen teszik hallgatóink, ha az *intenzív* szellemi munkát összekapcsolják a sportolással — erre az egyetemi sportkör nem kevés lehetőséget nyújt —, összekapcsolják az egészséges életmóddal, a szabad

„Doktorrá fogadom...”

Az aulában megrendezett doktori avató ünnepségen egyetemünk oktatói és dolgozói közül Huszár Ernőné, Kerégyártó Györgyné, Király Attiláné, Sörös János és Tóth Tamás vették át a doktori cím megszerzését tanúsító oklevelet. Gratulálunk nekik és további tudományos sikereket kívánunk

levegő élvezetével, amire különösen a tavaszi hónap közelédtével a Gellérthegyén kívüli más lehetőségek is kínálkoznak. Egyébként csak helyeselni lehet a Művelődésügyi Minisztériumnak azt a közelgőben megjelent rendelkezést, amely a továbbiakban az egyetemi felvétel feltételei közé a kedvező eredménnyel kiált orvosi vizsgálatot is beiktatja.

Végezetül szeretném még megemlíteni, hogy a kérelmek elbírálásánál figyelembe vettük a *szociális körülményeket*; természetesen — mint az egyetemi élet minden területén — nagy súllyal az *illetékes kar dékánjának aláírási foglalatát*, és ahol erre támaszkodhattunk, ott a *KISZ-szervezet véleményezését* is. Volt olyan eset, amikor éppen a kereskedelmi kar KISZ-vezetőségének beadványa volt a döntő moti-

vuma a kérelem kedvező elbírálásának. Mi a továbbiakban is *támaszkodni akarunk a kérdésekben is a KISZ véleményére*. Ennek közös erővel kell megteremtünk általános technikai és szervezeti feltételeit (gondolok főként arra, hogy ilyenkor nagyon rövid idő áll rendelkezésünkre, tehát gyorsan kell a KISZ-nek is dolgoznia. De hát ez bizonyára könnyebben sikerül a KISZ fiataljainak, mint az állami vezetésben dolgozó öregeknek.) A KISZ ezen a módon is komoly segítséget adna az állami vezetésnek. De a pozitív irányú visszahatásról se feledkezzünk meg: az ilyen gyakorlat a KISZ-nek is javára válnék; előmozdítaná, hogy *fokozottabban éljen demokratikus jogaival és fokozottabban tudatosítsa a jogokkal együttjáró felelősségét*.
Dr. Pach Zsigmond Pál

Komócsin elvtárs konzultációja egyetemünkön

Március 4-én, egyetemünkre látogatott és konzultációs előadást tartott Komócsin Zoltán elvtárs, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a KB titkára.

A zsfölösleg megtelt I. előadóban Kahulits László elvtárs, az egyetemi pártbizottság titkára köszöntötte a megjelenőket. Az üdvözlés után Komócsin elvtárs hozzáfogott az előzetesen benyújtott kérdések megválaszolásához.

A harmadik ötéves tervről, népgazdaságunk helyzetéről, fejlődéséről beszélt. Elmondta, hogy a III. ötéves terv már elkészült, egy-két hónapon belül a Központi Bizottság, illetve a kormány elé kerül, ezután hozzák majd nyilvánosságra. Arról is beszélt, hogy a második ötéves tervben az ipari termelés 48—49 százalékkal emelkedett. A fejlődés üteme a következő periódusban lassúbb lesz. Ez már látható az 1966. évi tervből is.

A lassúbb tempó szükségességét Komócsin elvtárs két tényezőben jelölte meg: 1. A felszabadulás után a feltáratlan tartalékok hatalmas méretűek voltak, minden azon mű-

lött, mennyire tudtuk ezeket hasznosítani. 2. Viszonylag kis népgazdaságunk milliárdokban számolja a megtermelt, de nem hasznosítható értékeket.

Inkább termeljünk kevesebbet, de az nagyobb százalékban legyen hasznosítható a termelésben, a bel- és külkereskedelemben. Indokolatlan lenne most a tempót növelni. A 70-es években a mechanizmus reform alapján lehetővé válhat a gyorsabb ütem. Gazdaságunk fejlődésének üteme egyébként majdnem hajszálnyira megfelel a KGST-átlagnak, gyorsabb a fejlődés Romániában, Bulgáriában és a Szovjetunióban, a többi országban azonos, vagy alacsonyabb mérvű, mint hazánkban.

További kérdések között szerepelt a mezőgazdasági beruházás összegének változása, a beruházások hatékonysága, az adminisztratív apparátus és a bürokrácia néhány problémája, a takarékbetét-állomány alakulása. A lakáskérdésről többek között elmondta, hogy a javaslatok szerint a jövőben megszűnne a tanácsi kiutalás, és akkor a szövetkezeti lakásépítkezést más anyagi alapok-

ra lehetne helyezni. Jelenleg a feliratkozáshoz is pénz kell, és így ebből a lehetőségből sokan kiszorulnak, nem azok részesülnek benne, akiknek leginkább szükségük lenne rá. Különösen a fiatal házaspár lakáshelyzetének javítását kellene minél előbb megoldani.

A következő nagy kérdéscsoport az ár- és bérintézkedésre vonatkozott. Komócsin elvtárs kiemelte az új gazdasági mechanizmus és az intézkedések szoros kapcsolatát. Külön kitért a falu társadalmi-politikai problémáira, annak szükségességére, hogy fokozni kell a mezőgazdasági termelést, és megakadályozni a parasztság további előregedését. Erintette a dotációból, s a helytelen bérarányokból adódó problémákat, majd a húsfogasztás várható alakulásáról azon véleményét hangoztatta, hogy nem valószínű a húsfogasztás csökkenése, sőt, annak növekedésére számít. Ami az életszínvonal alakulását illeti, a tavalyi évhez viszonyítva az ár- és bérintézkedések nyomán, a bérből és fizetésből élők egyharmadánál 1—2%-os, 13%-nál 4—6%-os, 10%-nál pedig 7—12%-os reáljövedelem-növekedés, és ennek megfelelő életszínvonal-emelkedés várható. Egyharmad rész 1—3%-os, a többiek-nél 3%-nál nagyobb életszínvonal-csökkenésre van kilátás.

A kérdések egy része az ifjúsággal és a tanulással kapcsolatosan merült fel. A munkás-paraszt származású hallgatók továbbtanulási nehézségeiről szólva, előadónk hangsúlyozta, hogy nem szabad a társadalom számára értékes gyerekeknek elkallódnunk. A munkás-paraszt származásúak egyelőre hátrányban vannak és egy darabig lesznek is. Ez objektív tény, amelyektől nem szabad elvonatkoztatni, és kívánatos, hogy javítsunk az egyébként alapjában helyes felvételi rendszeren. Nagyobb

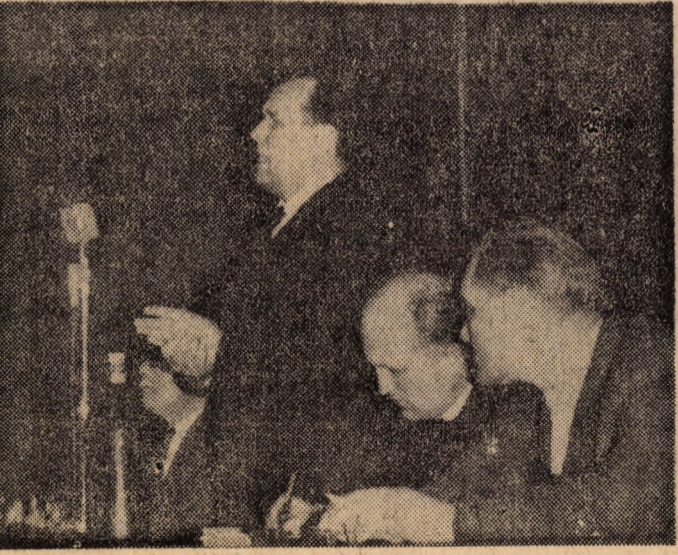
figyelmet kell fordítani a társadalmi alkalmasságra. A tehetséget nem lehet csupán pontok és papírok alapján megítélni.

A disszidálásokkal kapcsolatban is tettek fel kérdést Komócsin elvtársnak. Válaszában elmondta, hogy a disszidálók többségénél az anyagi felfogás játszik legnagyobb szerepet, és közönséges kispolgári karrierizmus is megfigyelhető mögötte. Tudott dolog, hogy nálunk az átlag-életszínvonal még mindig alacsonyabb, mint a nyugati kapitalista országokban. Szegénységi bizonyítvány, ha valakit semmi más nem köt a hazájához. „Itt születél, itt nőttél fel, ez a nép küzdött azért, hogy tanulhass és diplomáld legyen. Ezt a hazát vállalod-e vagy sem, ez a vég-ső kérdés.”

Komócsin elvtárs cáfolta a tőkésországokba irányuló turistaforgalom korlátozásáról elterjedt híreket. Az utazások bővítésének legfőbb akadálya, a devizahiány. A fiatalok kiutazásánál is csak arról van szó, hogy a jövőben fokozottabb érvényt fognak szerezni egy feledésbe merült törvénynek, mely szerint katonai szolgálatot nem teljesített fiatalok csak a honvédeimi miniszter engedélyével utazhatnak külföldre.

Az utolsó kérdéscsoport külpolitikai jellegű volt. Erintette a nemzetközi munkásmozgalom néhány aktuális kérdését, a magyar-vietnami kapcsolatokat és a nemzetközi politikai élet egy-két fontosabb tényezőjét, mint például az indonéziai helyzetet és az Egyesült Államok vietnami agresszióját.

Beszéde végén nagy taps kísérettel Komócsin elvtársat. Több mint háromórás előadása során, mintegy 60 kérdés-re választott és a hallgatóság mindvégig feszült figyelemmel hallgatta szavait.
H. Gy.

Utóvizsgarendelelet és ami mögötte van...

Mint minden félévben, a hallgatók bizonyos hányada a sikertelen vizsgák eredményeképpen most is utóvizsgára kényszerült. A „résztvevők” nagy többségére jellemző, hogy trehány, felelőtlen munkának; lusta, az érdeklődést nyomokban is nélkülöző tanulmánynak eredménye az elégtelen tudás. Ezeknél a hallgatóknál a tanulmányi ösztöndíj megvonása méltó büntetést jelent.

De nem lehet valamennyi utóvizsgáló felett könnyelmű általánosítással itélkezni. Kisebbszámúak ugyan a balszerencsés vizsga következtében került ebbe a kategóriába. Korábbi eredményük jók. Sokszor négyes, jeles, sőt kitűnő tanulók. Miként kerülhetett elégtelen az indexükbe? Pillanatnyi indiszponáltság, váratlan betegség, kellemetlen családi esemény vagy a vizsgázató rossz hangulata? (Mert, ha ösztöntek akarunk lenni, ezt is meg kell említeni).

Szándékosan utolsónak említtem az egészséges izgalmat felülmúló idegességet, mint néhány utóvizsga okát. Ez nemcsak elsőévesekkel fordul elő, felsőbb évfolyamokon is végigkísér egy-egy hallgatót.

Vajon mi ennek az oka? Az adott vizsga eredménye döntően befolyásolja a jó, jeles, kitűnő eredmény elérését. A hallgató gondolatai a jó, illetve jeles osztályzat szükségessége körül forognak. A vizsgázató nehezebb kérdéseire idegessé válik és feleletében képtelen visszaadni ismereteit, tudva, hogy válaszában helytelensége utóvizsgát eredményezhet. Tehát képtelen a nagy nyugalmat igénylő percekben — fokozott idegessége miatt — értelmesen gondolkodni.

De miért e nagyfokú félelem az utóvizsgától? Feltehetően az, hogy szakmai érdeklődésükkel és egyéb jegyeikkel függetlenül elégtelen vizsga esetén a lelkiismeretlenül tanuló, egyik évfolyamról a másikra bukácsoló diákokkal egyenlő elbírálás alá esnek, azonos büntetésben részesülnek. A jó tanulást nyilvánvalóan több ösztöndíj jár. De ezen elv helyes alkalmazása a rendelet alapján nem lehetséges. Nem egészséges ösztönözni egy jó tanuló számára az olyan rendelet, amely utóvizsga esetén a legminimálisabb erőfeszítést követeli meg a többi tárgyból. Hisz az ún. könyörtelenül megfosztja a tanulmányi ösztöndíjtól.

Szükségszerű továbbá az elsőévesek sajtóságos körülményeit is figyelembe venni. Nem rendelkeznek vizsgarutinnal, az elégtelentől való félelem pedig hatványozottan teszi őket idegessé és joggal... És a kezdeti sikertelenség — majd annak következménye a jövőre nézve sem jó hatású.

A kedvezőtlen helyzet megváltoztatására többek nevében javaslom, hogy a jó, jeles és kitűnő tanulók, tehát akik tanulmányi ösztöndíjban részesülnek, egy utóvizsga esetén ne „bűnhődjenek” az ösztöndíj elvesztésével. Az elégtelen osztályzatot egyszer már úgy is beleszámítják a tanulmányi átlagba, gyakorlatilag tehát utóvizsga mellett ritkán lesz a hallgató jörendű és az sem javít sokat, ha utóvizsgáját elégségségnél jobb eredménnyel teszi le. (Hisz az elégtelent nem lehet kihagyni a számból.) Így el lehetne érni, hogy a jobb képességű és előmenetelű hallgatók a véletlen okból bekövetkezett sikertelen vizsga után is érdekelve legyenek anyagilag a tanulmányi átlageredményben.

Laczó Bálint

Nem elég jóra vágni; a jót akarni kell!...

Hétfőn este, a klubban népes hallgatóság fogadta az egyetem vendégét, Váci Mihály Kossuth-díjas költőt.

Az Irodalmi Színpad tagjai néhány verssel illusztrálták a szokásostól eltérő előadást. Váci elvtárs ugyanis nem az életéről, pályájáról kezdett mesélni — illetve mindezt csak a kérdések kapcsán említette meg — hanem rólunk beszélt, fiatalokról, hazaszereztéről, kitartásról, a szocializmusba vetett hitről, az irodalom feladatáról, a költői hivatásról.

Megkérdezték aztán életéről, hivatásáról is. Nem arra büszke — mondta —, hogy idáig eljutott, hanem, hogy

rokonai, barátai, a szabolcszalmári parasztok azt mondják: Közülünk való!

Rengeteget szenvedett: szegénység, betegség, kudarcok — az emberekbe vetett hit tartotta benne az erőt. 40 éves elmúlt. Neve van. De nem csapódott ki a felszínre, nem a hullámok hátán akar megélni. Munkából. Tettekből — másokért. Hisz, hogy ez az egyetlen helyes út. Önmagát biztosítja:

Verd magad, mint a szív,
zuhogj,
ne éltesen más csak a gond:
magad érték halálra rotsd,
míg össze nem rogysz —
te bolond!

Tibor Ágnes

3 millió példányban

Még tavaly márciusban hírt adtunk lapunk hasábjain dr. Abdullah Ewiesről. Az egyiptomi matematikus sikerrel tette le Budapesten kandidátusi disszertációját, amelynek témája a közgazdaságtudomány területén úttörő jelentőséggel bír.

Az egyiptomi El Gomhorija című, 3 milliós példányszámú

napilap munkatársa januári budapesti látogatása során ripportot készített egy szintén itt tanuló állatorvosról és Abdullah Ewiesről. A cikket újságja 1966. január 24-i számában közölte „Egy nap Budapesten” címmel és a két fiatal tudós arcképe mellett hozta lapunk fejlécét is, utalva megjelent cikkünkre.

Új utakon az érdekvédelmi munka

A reform szele, úgy látszik, a KISZ-t is megérintette. Reform? Nem is tudom, helyesebb az szó arra az új kezdeményezésre, amellyel az általános kar próbálkozik. Egy régi mechanizmust egy új vált fel, amely kikísérletezett, kész formájában remélhetőleg alkalmasabb lesz az ifjúság érdekeinek védelmére, a szociális segélyek igazságosabb elosztására stb.

Eddig a KISZ-tagok szociális helyzetével a diákjóléti bizottság foglalkozott. A diákjóléti bizottság havonta ülésezett, s egy-egy ilyen megbeszélés alkalmával döntött az addig befutott, szociális segély iránti kérelmek jogosultságáról. A diákjóléti bizottság, bár nagyon komoly segítséget nyújtott a dékáni hivatalnak, nem állt, talán nem is állhatott mindig hivatása magaslatán. A bizottság tagjainak többnyire más funkciójuk is volt, továbbá a ritka összejövetel is akadályozta a bizottság tagjait az alapos munkában.

Az említett okok miatt időszerte vált az érdekvédelmi munka továbbfejlesztése, ezért az általános kar KISZ-vezetősége elhatározta, hogy érdekvédelmi albizottságot szervez, amely együttműködve a vb. megfelelő szerveivel, kidolgozza azokat a módszereket, amelyek a kari szinten végzendő, ilyen jellegű munkában alkalmazhatók. Az érdekvédelmi albizottság három részre tagolódik:

Az egyik csoport szociális segélyekkel foglalkozik. Vezetőjük a következő felvilágosítást adta csoportja tevékenységével és terveivel kapcsolatban:

A csoport négy főből áll. Feladata a segélyek nagyságának és jogosságának eldöntése, az egyéni körülmények figyelembevételével. A hallgatók szociális helyzetének egyéni körülményekkel kísérelés — amely a méltányosabb elosztás feltétele — teszi szükségessé az ÁLLANDÓ jóléti csoport működését. A csoport munkája csak akkor lehet igazságos, ha a hallgatók segítségünkre lesznek abban, hogy valóban megtaláljuk a rászorulókat, és meg tudjuk akadályozni a csoport esetleges félrevezetését. Ezért szeretnénk támaszkodni a KISZ-csoportok vezetői közül kiválasztott aktívákra, és meg akarjuk előzni, hogy méltánytalan egyenlősdivé váljon a segélyek szétosztása. Kísérletet teszünk arra, hogy megállapítsuk azok névsorát, akiknek anyagi helyzete szükségessé teszi a gyakoribb segítyezést. Ennek két formáját próbáljuk kialakítani:

1. Az alacsonyabb jövedelmű (a családban 500 Ft/10 alatti) hallgatók helyzetét ál-

landóan figyelemmel fogjuk kísérni.

2. Az ún. KISZ-segély létrehozásával is próbálkozni fogunk. Azon rossz anyagi körülmények közt élő jól tanuló és aktív közösségi emberek, akiket egy, legfeljebb két szerencsétlen vizsga ütött el az ösztöndíjtól, amennyiben a pénzügyi keretek és az illető

Vita

a KISZ-ről

Hogyan tovább? Milyen legyen az új szervezeti felépítés?

Mit csinál és mit csináljon egy ifjúsági szervezet? Mi a véleményed? Van egyáltalán véleményed?

Van.
Mondd el.
Gyere el március 17-én csütörtökön délután 3 órakor a Klubba.

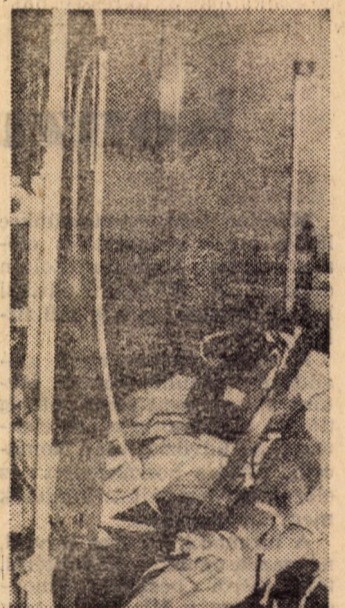
KISZ VB

Jutalom

Az örmény-esten közreműködő orosznyelvi köröknek a IX. kerületi MSZBT szervezet mintegy 300 Ft értékű könyvet adományozott

ÉLETET MENT...

Ahol az életet mentő vérre szükség van. Az István kórház szívsebészeti osztályán az egyetemünkön kapott vér felhasználásával, több sikeres szívműtétet hajtottak végre.

Egyetemünkön február 25-én önkéntes véradást szervezett a Magyar Vöröskereszt IX. kerületi szervezete és az István Kórház vérellátó szolgálat. A tavalyihoz hasonlóan ebben az évben is igen szép eredménnyel zárult az akció. 356-an jelentkeztek, de különböző okok miatt „csak” 237-en adhattak vért, összesen 66 liter.

A szervezés sikerét alátámasztja, hogy hasonló arányú részvétel a budapesti egyetemeken, főiskolákon még nem volt. Ezt tanúsítja a IX. kerületi Tanács végrehajtó bizottságának a véradók tiszteltetére rendezett ünnepélyen kapott, első helyezést jelentő oklevél.

A véradási akció eredményességének egyik fő tényezője a IX. kerületi Vöröskereszt szervezetének körültekintő szervezése. Egy héten keresztül orvostanhallgatók közreműködésével folytak az agitációs előadások, meggyőző, hozzátk közel álló érvekkel ismertetve az önkéntes véradás jelentőségét, szükségességét. Hallgatóink megértették ezt, átértékelték a véradás humanitását.

Hangsúlyozni kívánom, hogy véleményem alapvetően pozitív, de megemlítem, mi az, ami mégis zavarta a véradásról alkotott jó képet.

tanuló egyéni körülményei indokoltá teszik, a szociális segélyalapból rendszeres KISZ-segélyt fognak kapni.

A másik csoport munkaalkalmak felkutatásával foglalkozik. A csoport szerteágazó levelezésbe és tárgyalásokba kezdett, hogy a felsőéves hallgatók számára felállásokat biztosítson. A gimnáziumokkal és egyéb oktatási intézményekkel felvett kapcsolat elsősorban az alsóéves hallgatók számára teremt tanítási, korrepetálási lehetőséget. A csoport feladata lesz továbbá a munkavállalási engedélyek kiadása, a dékáni hivattal közösen megállapított feltételek mellett.

A harmadik csoport a lakásproblémákkal küzdő hallgatók számára próbál segítséget nyújtani. Egy későbbi időpontban szeretnék megkísérlni alberti iroda és egy hálózat megszervezését.

A távlati tervek között szerepel még egy „hitelintézet”, amelyen kis „egyetemi magánbank” szervezése, amelynek célja lenne a rendszeres hitelt nyújtás egyetemünk hallgatói számára.

Az érdekvédelmi albizottság mindhárom csoportja felhasználja munkájában az egyetem jogi tanszékének segítségét.

Az érdekvédelmi albizottság fogadó órái:
hétfőn 8—10-ig, és
pénteken fél 3-tól fél 5-ig
a 382-es helyiségben.

Budai Benjamin

Indul a zenei klub!

1965-ben megalakult az Ifjú Zenebarátok magyarországi szervezete, amely tagja az Ifjú Zenebarátok 25 országot tömörítő nemzetközi szervezetének (Fédération Internationale des Jeunes Musicales).

A szervezet célja, hogy megismertesse és megszerettesse ifjúságunkkal a zene világát, közelebb hozza egymáshoz az országban bárhol élő zenekedvelő fiatalokat és fejlessze művészi — főképpen zenei — ízlésüket. A szervezet céljának tekintti továbbá a hazai és a külföldön élő ifjú zenebarátok kapcsolatának hathatós kiszélesítését.

A szervezet rendes tagjai lehetnek azok a 13—30 év közötti fiatalok, akik érdeklődést mutatnak a művészetek, elsősorban a zeneművészet iránt, és hajlandók aktív munkával, valamint a zenei rendezvényeken való részvétellel, a szervezet célkitűzéseit elősegíteni.

Egyetemünkön is megindul márciusban a helyi klub. Tervezett programja erre az évre: lemezhangverseny (Bach János passiója, Monteverdi egyik operája), fiatal művészek hangversenye, beszélgetés Bartókról, egy zenetörténeti vetületével.

Alakuló ülés: március 24-én, csütörtök este a klubban!

Alljon itt először egy tömör statisztika:

	Ipari Kar	Keresk. Kar	Ált. Kar	Oktatók Alkalmazottak	Egyetem
Előzetesen jelentkeztek	114	84	158		356
Megjelentek	92	71	135	14	312
Vért adhattak	70	55	104	8	237

A jelentkezettek és megjelentek száma közötti különbség elég lényeges, de még inkább szólni kell arról, ami a statisztikában nem jelenik meg, hogy az egyes szemérmiumi csoportokból jelentkezettek aránya mennyire különböző. Huszonegyenéhány fős csoportokból olykor nem akad senki, aki felismerte volna a véradás, értékben talán fel sem becsülhető jelentőségét.

A jövő évre ebből is sok tanúsítást szűrhettünk le a szervezést illetően.

Simon Pál

Véradás után — frissítő „italozás”

a KLUB műsora

Március 17-én, csütörtökön este 7 órakor:

GONDOLATOLVASÁS — TELEPÁTHIA
Király József pszichológus előadása, Dániel Béla médium közreműködésével.

Március 18-án, pénteken este 7 órakor:

AVANTGARDE A FRANCIA ZENEBEN ÉS BALETTBEN
Dr. Körtvélyes Géza előadása

VIETNAMEI NAPOK

Kétségtelenül a vietnami hét legjobban sikerült rendezvénye volt a vietnami kérdéskörrel rendezett véleménycsere, melyet február 24-én este 7-kor kezdtünk a klubban, de a vita úgy elhúzódott, hogy március 2-án, szerdán este folytattuk.

A vitáest bevezetésképpen megnéztük az „Ilyen ez a háború” című dokumentumfilmet, majd a film rendezője, ifj. Schiffer Pál, aki két hónapot töltött Vietnámban, válaszolt kérdéseinkre. Külön-

szintén Észak-Vietnam tekintendő agresszornak, s nem az Egyesült Államok, amely a törvényes dél-vietnami kormány kérésére támogatja azt, a „kommunista agresszióval” szemben.

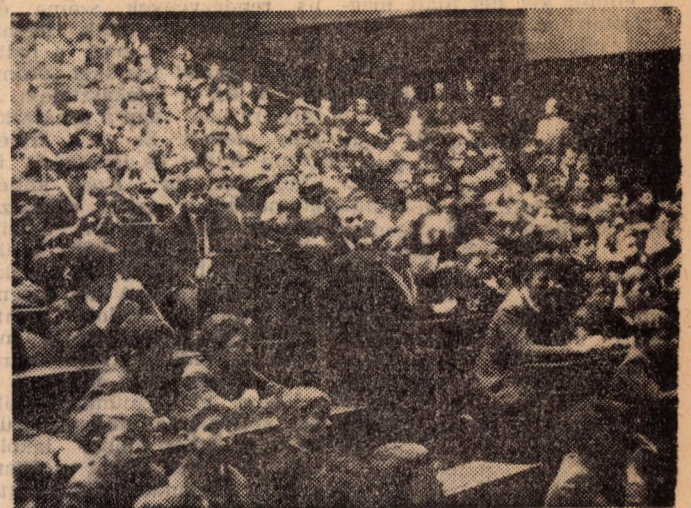
A vitában ezzel kapcsolatban felmerült egy olyan nézet is, amely szerint természetes az, hogy osztályszempontból, a történelmi haladás szempontjából jogos a VDK segítségével és bűnös az amerikai beavatko-

A bombák el tudják pusztítani az emberi testet, tönkreteszik a nyújtásokat és megsemmisítik a nyomorúságos rizstárolókat — kivált ha az ellenfélnek nincsen légereje —, de semmi körülmények között sem félelmet kelt az a népet, amely ma kétségtelenül a föld legbátrabb népe.

(Le Nouvel Observateur, 1965. augusztus 11.)

bölcsészettudományi karának, az orvosi, a műszaki és az állatorvosi egyetem hallgatói, középiskolások, valamint V. Prjabin, a Moszkvai Állami Nemzetközi Kapcsolatok Intézete hallgatója — mind eljöttek szerdai vitánkra is.

A szerdai vita bevezetésképpen Andics Jenő ismertette a genfi egyezmény főbb pontjait, Kende elvtárs pedig a már említett dél-vietnami és amerikai csatlakozó nyilatkozatokat. Lipovecz Iván és Berényi Judit további sajtódokumentumokat olvastak fel, és ezzel rátértünk vitánk második problémakörére: „Melyek a vietnami konfliktus kiáltásai, melyeknek a kibontakozás lehetőségei?”

A IX. kerületi vietnami tiltakozó gyűlésre az egyetem I. előadótermében került sor.

Bessenyei Lajos KISZ-titkár bevezetője a tiltakozó gyűlésen

sen örült annak, hogy nem protokoll jellegű, hanem izgalmas, érdekes, őt is foglalkoztató kérdéseket vetettek fel, amelyekre őszintén és sokoldalúan válaszolt.

Ezután Kende István elvtárs nyitotta meg a vitát, és bevezetőül Berényi Judit, Károly Péter és Lipovecz Iván nemzetközi szakos hallgatók szemelvényeket olvastak fel a nemzetközi sajtóból. A meglelték között szétosztották a VDK négy és a DNFF öt pontjának sokszorosított példányait.

zás, de jogilag a szocialista tábor álláspontja problematikus.

A vita résztvevői azonban sokoldalúan bizonyították, hogy az amerikai agresszió jogilag legkevésbé sem igazolható. Böven esett szó arról, hogy milyen kötelezettségeket tartalmazott a genfi egyezmény, és ki szegte meg ezeket. Az egyezmény szerint idegen hatalom nem tarthat katonaságot Indokína területén. Az egyezmény értelmében az indokínai háború résztvevői, a volt partizánokat semmilyen módon nem szabad üldözni. A Diem-rendszer viszont megalkulásától kezdve üldözte a volt partizánokat, és többen kerestek akkor menedéket Északon. Ha ezek közül tértek haza néhányan Délre, harcolni, ez „agresszió”, „beavatkozás” semmiképpen nem tekinthető, annál kevésbé, mivel a vietnamiak valamenynyien egy ország fiai, lányai. Többen utaltak arra is, hogy a két országgrész egyesítését a genfi egyezmény értelmében már 1954-ben végre kellett volna hajtani, de ezt a Diem-rendszer — amerikai felszólításra — elszabotálta — ez is azt mutatja, hogy nem beszélhetünk agresszióról, beavatkozásról. Nem beszélhetünk agresszióról, északi beavatkozásról, akkor, amikor családok tízezrei vannak kettészakítva.

Ezzel szemben az amerikai beavatkozás minden bizonynyal agresszió. Az USA és Dél-Vietnam ugyan nem írta alá a genfi egyezményt, de ezzel egyenértékű csatlakozó nyilatkozatot tett. Ezért sem Dél-Vietnamnak nem volt joga amerikai katonai támogatást kérni, sem az Egyesült Államoknak ezt megadni. A genfi egyezmény nem egyes országokra, hanem általában Indokína területére vonatkozik, ezért az azt alá nem író or-

szágnak sincs joga csapatokat szállítani Vietnámba. Ezért helytelen az amerikai vietnami beavatkozását összevetni a szovjet csapatoknak a magyarországi ellenforradalom leveréséhez nyújtott segítségével; a magyar és a szovjet kormány ugyanis a Varsói Szerződés értelmében járt el, a dél-vietnami és amerikai kormányt pedig — a genfi egyezmény ellenére.

Felvetődött a vitában még egy probléma: helyes-e egy felszabadítási harc támogatása, vagy esetleg kezdeményezése a VDK vagy bármely szocialista ország részéről akkor, ha ez magában hordja a világháború kockázatát. A vitáztokozók többségének az volt a véleménye, hogy a békés egymás mellett élés politikája nem jelenthet békés együttélést, sem pedig a status quo kötelező fenntartását — amit Kennedy felajánlott a szovjet kormánynak, amely ezt természetesen elutasította —, nem jelentheti azt, hogy a haladó erők tétlenül nézék, milyen terrort folytatnak egy kettészakított ország déli részében. Az a nézet, hogy vonuljunk vissza, tegyünk meg minden engedményt, csak hogy ne adjunk alkalmat az agresszornak világháború kirobbantására — lényegében Chamberlain és Daladier müncheni politikájának felújítása lenne. S a történelem tanúsága szerint ép-

Ezzel kapcsolatban a vita középpontjában az állt: van-e reális lehetőség a tárgyalásokra; van-e realitása a genfi egyezménynek, mint tárgyalási alapnak; van-e realitása az egyesítésnek.

Ezzel kapcsolatban felvetődött a kérdés: a Vietnámban harcoló erők négy, illetve öt pontjának követelése nem zárják-e ki a tárgyalások lehetőségét? A vita erre elég egyértelmű választ adott: ezek a deklarációk nem tárgyalási feltételek, hanem ezeket a vietnamiak tárgyalási alapnak tekintik. Világos azonban az, hogy az amerikaiak által reklámozott „feltétel nélküli tárgyalások” javaslatát a VDK nem fogadhatja el — ennek elfogadása ugyanis egyértelmű lenne a bombázások, a támadás jogosultságának elismerésével — valójában a legsúlyosabb feltételek elfogadása lenne. Feltétel nélküli tárgyalásokat folytattak például 1945-ben a szövetségesek a levert német hadvezetessel. A feltétel nélküli tárgyalások elfogadása a VDK részéről a megadással lenne egyenértékű.

Azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy reális-e a genfi egyezménynek továbbra is tárgyalási alapként való felvétele, hiszen azt — úgymond — régen megszegték, a vitázók többsége emlékeztetett arra, hogy a genfi egyezményt a VDK betartotta, területén ma

Annyira belebonyolódtunk Dél-Vietnámba, hogy jelenleg egy önkényes visszavonulás rengeteg kárt okozna nekünk világszerte. Ha nem húzzuk ki magunkat a csávából, valamilyen győzelmet elérve — akár fegyverszünet, vagy tüzszünet útján — akkor még több bajt csinálunk magunknak a világ más részein. Ázsia nem tartozik befolyási övezetünkbe, és nem szabad még jobban belebonyolódnunk ezekben a dolgokba. Milliókat költöttünk már e földrészre, és ügyünk reménytelenül áll.

(Allen J. Ellander szenátor nyilatkozata.)

legyen tudomásul venni azt, hogy Dél-Vietnam nem amerikai birtok.

A vita harmadik problémaköre volt: „Mi a szocialista világ viszonya a vietnami kérdéshez, hogyan segítik a szocialista országok a vietnami népet, hogyan teljesítik internacionalista kötelezettségeiket, mennyiben magyar ügy a vietnami háború?”

Ezzel kapcsolatban valamennyiünk egy probléma foglalkoztatott: hogyan lehetséges az, hogy egy szocialista ország egyedül áll szemben a legnagyobb imperialista hatalom csapásaival, megtesznek-e minden tőlük telhetőt a szocialista országok Vietnam támogatására. Más, élesebb fogalmazásban: mi lenne, ha nálunk hullanának a bombák?

Vietnam jelenleg nem emberekben, hanem technikában szenved hiányt. Ugyanakkor viszont egylőre nem tudják kellően használni a Szovjetunió és a többi szocialista ország által rendelkezésükre bocsátott korszerű fegyvereket, mert még nincsenek hozzáértő szakembereik. A VDK emellett el akarja kerülni, amíg csak lehet, külföldi katonák részvételét. Annak ellenére, hogy a genfi egyezményt már régen megszegték az amerikaiak, és ezért az nem kötelezi a VDK-t, mégis törekszenek arra, hogy betartsák azt.

Valamennyi szocialista ország megad Vietnamnak minden segítséget, amit Vietnam kér. Annak, hogy jelenleg a szocialista országokból nem utaznak önkéntesek Vietnámba, egyedül az az oka, hogy a vietnamiak nem kérik. Ismét a vietnami napok egyik vendégét, a VDK budapesti nagykövetségének ügyvivőjét szeretném idézni: „Most azzal segítenek nekünk legjobbat a magyar elvtársak, ha itthon jól dolgoznak, jól tanulnak.”

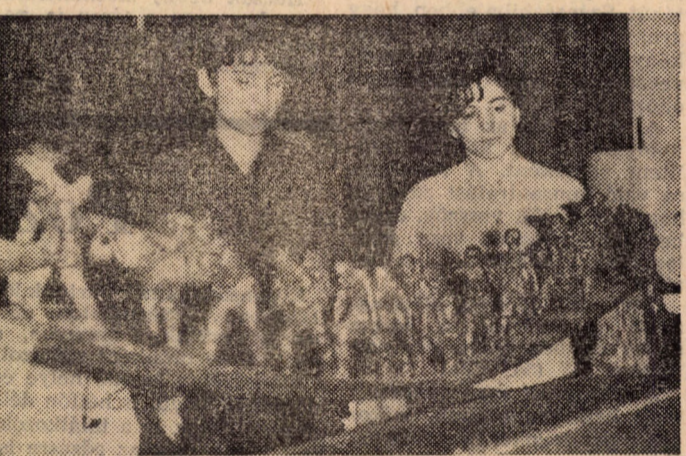
Az amerikai kormány a vietnami háború kezdeté óta törekszik arra, hogy agresszióját internacionalizálja, azaz igyekezzon abba az egész nyugati kapitalista világot bevonni. Szemben a tizenöt évvel ezelőtti koreai háborúval, amikor sikerült a Koreai Népi Demokratikus Köztársaságot partizánok uralmát.

Ha az Egyesült Államok továbbra is teljesen figyelmen kívül hagyja az általa aláírt nemzetközi egyezményeket, a vietnami háború a becstelenség és kegyetlenség ritkán látott fokát éri el.

(Bernard Fall washingtoni egyetemi tanár nyilatkozata Vietnámból való hazatérése után.)

A vita első kérdéscsoportja az volt: „Ki az idegen Vietnámban, ki követett el agressziót?”

Kétségtelen egyrészt az — elismerik amerikai szakértők is —, hogy a DNFF harcosainak többsége déli, és fegyverzetük zöme is saját, illetve zsákmányolt; másrészt azonban — vietnami vendégeink kifejezésével — „Dél a front, Észak a háterszág”, azaz a VDK minden lehetséges és célszerű módon támogatja a DNFF-et. Ismeretes, hogy az amerikai propaganda állításai

Farkas Aladár szobrászművész „A híd” című műve is szerepelt a Vietnami Napok alkalmából a klubban rendezett kiállításon.

pen az ilyen „békepolitika” hordozza magában a világháború veszélyét.

Mire a vitában idáig jutottunk, háromnegyed tiz lett, és elhatároztuk, hogy szerdán, 2-án folytatjuk a vitát. A vita sikerét jól mutatja, hogy csütörtöki vendégeink: Schiffer Pál, Náthón István elvtárs a KISZ Budapesti Bizottságáról, Kós Péterné és dr. Kulcsár Péter a Magyar Rádiótól, az ELTE természettudományi és

sincsenek sem szovjet, sem kínai katonák — ezzel szemben az Egyesült Államok és Dél-Vietnam már nagymértékben megszegte. A Vietnami DK négy pontja lényegében a genfi egyezménynek felel meg.

A továbbiakban a vita elsősorban a rugalmas politika, a kompromisszum, a tárgyalások lehetősége körül mozgott. A vitázók egyetértettek abban, hogy a vietnami nép csak olyan megoldást fogadhat el, amely alapvetően biztosítja egész Vietnam szabadságát, függetlenségét, békés fejlődését. Ahhoz azonban, hogy ilyen kompromisszumot rá lehessen kényszeríteni az amerikai imperialistákra; tehát, hogy az amerikai imperialisták leüljenek tárgyalni — de nem azért, hogy győzelmüket szentesíthessék, hatalmukat biztosíthassák, hanem azért, hogy elveszítsék —, ehhez még a vietnami nép harcára, szertük esetleg évekig is tartó háborúra lehet szükség. Nem valószínű, hogy a Front egy Dien Bien Phuhoz hasonló nagy győzelemmel kényszerítse ki az ilyen tárgyalásokat, de — mint erre vietnami ven-

Az Egyesült Államokat megdöbbeníti, hogy a dél-vietnami kormány képtelen megállítani az izzó aranyú dezertálást a dél-vietnami hadseregben. Egy összesen 560 000 főből álló hadseregben az utóbbi két év folyamán 160 000 reguláris katona és milicista szökött meg.

(US News & World Report, 1966. február 21.)

Modern Néró

— És most a békéről fogok énekelni...

Washington nyomást gyakorolt Dél-Koreára, hogy a már Dél-Vietnámban harcoló 20 000 katonán túl ne egy, hanem két hadosztálllyal segítsen. Cserébe az Egyesült Államok hajlandó 84 000 egyenruhát, valamint gumicsónakokat, cementet és más árukat rendelni Koreában.

(US News & World Report, 1966. február 28.)

az ENSZ-ben agresszornak bélyegeztetni, és az ENSZ égisze alatt folytatni 16 állam Korea elleni intervencióját. Vietnam vonatkozásában ez nem sikerül. Ez jelentős tény, és azt bizonyítja, hogy minden negatív jel ellenére, sőt azokkal együtt — Vietnámban, a nemzetközi osztályharc e frontján nemcsak az igazság birtokában vagyunk, de mint itt már annyiszor, mi vagyunk az erősebbek is.

B. T.

Kevesebbet, de jól

Egyetemünk kollégiumaiban az elmúlt két hét alatt megtartották a lakógyűléseket, ahol elhangzottak a DB-titkárok beszámolója és a tagság újjáválasztotta a diákbizottságokat.

Általános tapasztalat, hogy bár egyik-másik kollégiumban a tagság részéről is mutatkozik aktivitás, a kollégiumok önkormányzati, szervezési munkájának legjavát mégis a diákbizottság tagjai végzik. Nem sikerült olyan aktív hálózatot kialakítani, amely a gyakorlati végrehajtó munkában az önkormányzat biztos támasza lenne.

A Mező Imre Kollégiumban létrejött szobaközösségi rendszer szerencsés szervezeti formának mondható, de a szobaközösségi vezetők tanácsában többnyire csak egy-két alapközösség-vezető vállal olyan, alkalmassági megbízást, amely az egész kollégiumra kiterjedő munkát igényel.

A kollégiumok szociális körülményeinek, mozgalmi életének olyanok kell lennie, hogy a bennlakó vidéki hallgatók ne csak szálláslehetőségnek, hanem otthonnak tekintsék a kollégiumot. A probléma megoldásának lehetősége a diákbizottságok kezében van. Es feladatukat jelentősen megkönnyíti, hogy az egyetemen ilyen szempontból speciális a helyzet. Az utóbbi egy év alatt nagymértékben megnőtt a kultúrosz-

tály által szervezett kulturális rendezvények száma és színvonala. Klubunk lassan eléri azt a célt, hogy a hallgatók szabad idejüket örömmel töltik a játékasztalok, a folyóiratpalc vagy a zeneszerény mellett. És ez a kollégiumi fiúkat és leányokat is „foglalkoztatja”. Ezért kollégiumainkban azt a szervező munkát kell fokozni, amely elsősorban a kulturális területeken túli igényeket igyekszik kielégíteni. A kollégiumi rendezvények, bálók iránti érdeklődés természetesen inkább a koedukált Mező Imre Kollégiumban van meg.

Vajon egyetemünk másik két kollégiuma milyen területen nyújthat többet lakóinak? A Veres Pálné utcában a most lemondott diákbizottság tevékenysége alatt nagymértékben fokozódott az érdeklődés az önképzőköri munka iránt. Már most megtalálhatjuk a szakkollégium kezdeti hajtásait.

A Rudas László utcai kollégiumban is elsősorban a szakköri munkát lehetne kiépíteni.

A lakógyűlések beszámolóinak tanulsága, hogy kollégiumainkban is fel kellene számolni a hagyományos „autarchiás” rendszert, a „mindenre” való törekvést! Egy-let területen, de hatékonyabb szervező munkára kell törekedni, s a kollégiumoknak egymás között megosztani a feladatokat!

Petres Sándor

Érdekes kezdeményezés

Mint arról egyetemünk saj-
tója hírt adott, érdekes új módszerekkel biztosítják az egyetem illetékesei az előadások rendjét. Annak megakadályozására, hogy az egyes hallgatók az előadások közben ki-bejárakálással zavarják az előadót és hallgatótársait, a nagy előadótermek I. emeleti ajtóit bezáratták. Ezzel azt is sikerült megakadályozni, hogy a hallgatókon testi ernyedtség vegyen erőt: aki fel akar menni szünetben ügyes-bajos dolgainak intézésére, tessen azt a III. emeletre, annak előbb le kell mennie a földszintre.

Az új rendszer azóta továbbfejlesztett. Rájöttek, hogy az előadót az is zavarja, ha a hallgatók az előadás közben köhécselenek, tüszentenek, beszélgetnek, rádiót hallgatnak stb. Ennek megakadályozására a legcélszerűbb eszköz, ha be sem engedjük őket az előadóba. Ezt biztosítja az a módszer, hogy a földszinti ajtókat is zárva tartják. (Ez az ok nem vonatkozik a Duna felőli folyosóra nyíló földszinti ajtókra, amelyeket közvetlenül az özőn víz után zártak be, hogy ki ne folyhasson rajtuk keresztül a víz.) A hátsó folyosóra nyíló ajtókra gondolkodok, amelyeket korábban nyitva tartottak.

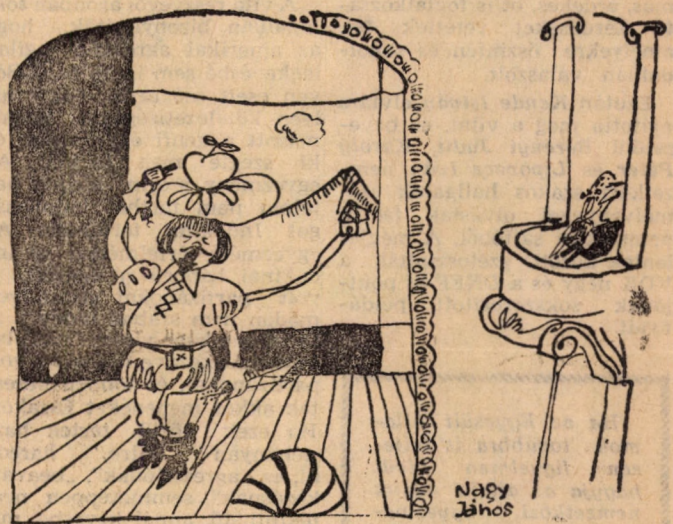
A módszernek van még egy hiányossága: a terem légcseréjének biztosítására egy-egy földszinti ajtót még nyitva hagynak. (Ha kettő is nyitva marad, ez egyes egyetemi közegek hanyagságára vezethető vissza.) A baj az, hogy a hallgatók ezt félreértik, azt hiszik, hogy az az egy ajtó számukra maradt nyitva, és nem állnak csak azért be a terembe, hogy az előadásra. A helyes intézkedés ezzel visszajára fordul: hiszen amíg két előadás között négy-öt száz hallgató kicserélődik, bőven elmegy a szünet, sőt, az előadást is csak később lehet kezdeni. (Az, hogy a hallgatóknak nincs szünetük, véleményünk szerint elhanyagolható mellékkörülmény.)

Ugy véljük, hogy ma már erre is van orvosság. A legutóbbi esőzések tanúsága szerint az előadótermek tetefőjén létrehozott nyílások valószínűleg biztosítják a terem légcseréjét, és így a maradék ajtót is be lehet zárni. Azt a néhány renitenskedő hallgatót pedig, aki esetleg a tetőn át akarna bejutni a helyiségbe, hogy jelenlétével az előadás rendjét zavarja, fegyelmi úton lehetne felelősségre vonni.

Hacsak az új mechanizmus nem hoz ezen a téren is valami kevésbé adminisztratív módszert...

B. T.

Kis Képes Közgazdaságtan

Létszámcökkentés

FARSANGI BÁL

A klubban március 5-én megrendezett jól sikerült bálban a Görbe Tükör együttes egyik jelenetét örökítette meg a fényképezőgép lencséje

NEGYEDÉVESEK TÉMÁI

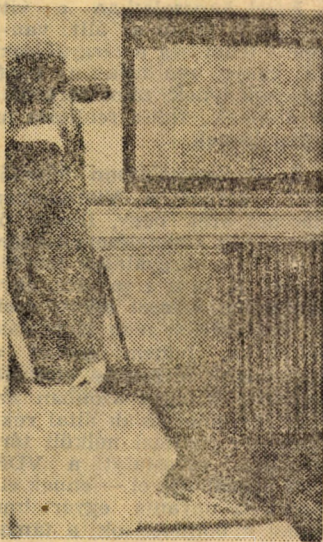
KÖZGAZDASZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja
Megjelenik kéthetenként
Felelős szerkesztő:
Falken Pál
Szerkesztőség:
Bp. IX., Dimitrov tér 8.
III. emelet 381.
Telefon: 156-850/133 mellék
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Készül a Szikra Lapnyomdában

Kirándulás

1966. március 26-27-én az egyetem természetjáró szakosztálya túrát szervez Dobogókőre, a Rám szakadékon keresztül. Jelentkezni lehet március 17-ig Tóth Tibor (Kker I/2) hallgatónál személyesen, vagy írásban a portán.
A túra részvételi díja a jelentkezők számától függően 20-25 Ft.

HIRDETÓTÁBLA

„Oly távol, messze van hozzám...”

Változatlan utánnymás

Nagy szerepe van a vizsgákra való jó felkészülésben a jól használható jegyzetnek. Érthető, hogy örömmel üdvözlünk minden újonnan megjelenő könyvet, jegyzetet — mint a jó felkészülés biztosítékát. Szépséghiba ebben, hogy gyakran találkozunk olyan könyvekkel is, amelyek nyelvezetükkel csak bosszúságot okoznak.

A Bevezetés az ipari technológiába című könyvet említtem példaként. A tartalomra való koncentrációt zavarja, hogy a névelők, vesszők, egyes betűk hiányoznak, vagy esetleg több van belőlük a kellelténél:

„Az első főtételt alkalmazunk a gázoknak a három szélső esetben lehetséges változatra...” (56. oldal)

„... hogy ezt megkaphassuk, meg kell gondolnunk, mikor tud a gáz munkát végezni” (59. oldal).

A CO₂ egy meghatározott izotermiát az (11. ábra) mutatja” (76. oldal).

Az 57. oldalon érhető helyett érthető, öt oldallal később képezni helyett képezni szó áll. Néhol egészen humoros dolgok jönnek ki ebből a betűvarázslatból. Ki hitte volna, hogy „forfalóedény” is van a világon?

A 140. oldalon a kollidok elektromos tulajdonságai kapcsán az „adszorpció”-val ismerkedhetünk meg.

Igazi rejtvénynek tűnik a 100. oldal egyik mondata:

„A görbe végpontjához (k) tartozó hőmérsékletet a kritikus hőmérséklet felett ugyan is csak gázfázis lehetséges.”

A 102. és 103. oldalon a jegyzet a két komponensű rendszereknél egy bizonyos arányú keverék definíálásánál az ábrán és még két helyen a szövegben helyesen „eutektikum”-ot használ, ugyanazon az oldalon viszont még legalább ötször „entektikum”-ot.

A tanszék törekvése nyilván az, hogy szakmailag kifogástalan jegyzet álljon rendelkezésünkre. De egy igényesebb, nagyobb munkánál a tartalom mellett néhány formai szempont is figyelmet érdemel. Különösen, ha a harmadik, változatlan utánnymást olvassa az ember.

— L —

Pozsonyi visszavágó

Központjainkban jártunk látogatásban... Szombaton délután érkezünk Pozsonyba, s estig szinte óránként változott a mérkőzések leendő helye és időpontja. Végül is hétfőn délután zajlottak le a találkozók. Volt időnk még az edzésre is, majd körülnézni a városban, és természetesen megízlelni a cseh sört — ami osztatlan sikert aratott...

A kézilabdások

az 1964-es világbajnoki mérkőzések színhelyén játszották visszavágójukat.

Központjaink Egyetem-Slavia Ekonom 10:10 (5:5)
Csapatunk: Kovács — Horváth — Szilvássy, Lukácsi, Kiss, Révbíró, Varga. Csere: Vörös, Papp.
Góldobók: Szilvássy, Horváth (3-3), Kiss (2), Lukácsi, Révbíró (1-1).

A „nagy” szervezetszere volt jellemző, hogy a kétszer 30 perc helyett 15, illetve 20 perces félidőket játszottak — mert nem állt tovább rendelkezésre a terem! Fortuna és a bírónő — aki eléggé szokatlan módon, nyolc harmincban vezette a mérkőzést — kegyeibe fogadta a pozsonyiakat. Kovács, a kapusunk, bemelegítés közben megsérült, így védett végig, s még így is kitűnően — az egész mezőny legjobbjává volt.

A röplabdásoknál elmaradtak a várt eredmények

NŐK:
Slavia Ekonom—Központjaink Egyetem 3:1
Csapatunk: Váczi, Hegedűs, Gergényi, Bodnár, Szántai,

Szepesi. Csere: Rác, Benák, Szászai.

A röplabdamerkőzéseket vendéglátónk, a pozsonyi közgazdasági főiskola új tantermében bonyolította le. Lelkes kis szurkológárdájuk ütemes Slavia, do-to-hó! biztatása közben a pozsonyi lányok könnyen nyerték az első játszmát 15:3-ra, majd a másodikat 15:7-re. A harmadik szettre megérkeztek a kézilabdások mérkőzéséről a mi szurkolóink is, s a biztatás hatására felélénkült, megjavult a csapat játéka. Sajnos, ez csak fellángolás volt, nem tellett többre az erőből, utána ismét könnyű, 15:3-as Slavia-győzelem következett.

FÉRFIAK:

Slavia Ekonom—Központjaink Egyetem 3:0
Csapatunk: Somogyi, Turzó, Bethlendi, Tóth, Koncz, Juhász. Csere: Nagy, Kuzma, Boenár.

Végig izgalmas, fej fej melletti küzdelem folyt, s hogy ez mind három szettben 15:9, 15:12 és 15:11 arányban a pozsonyiak javára dőlt el, annak tulajdonítható, hogy senki nem nyújtotta a várt teljesítményt, hiányzott az igazi küzdeniakarás.

A novemberi pesti mérkőzésekkel egybevetve, a találkozón csak a női röplabdások szerepeltek sikerrel. Ők 4:3-as összesített játszmárányval megszerezték a győzelmet, míg a férfiak döntetlent értek el.

A kézilabdásoknak itthoni eszeveszes vereségük után idegenben döntetlen nem sikerült visszavágójuk.

László Gyula